

מבט מעודד: "הבחירות שלנו"

במקרה או שלא במקרה, נוצר מרווח זמן קצר בין הבחירות שהתקיימו במועצה לבין הבחירות המיועדות לכנסת התשע עשרה. אם נדייק, מדובר למעשה בשלושה מעגלי בחירה: המעגל היישובי (הועד המקומי), המעגל האזורי (ראש המועצה ונציגי היישובים במועצה) והמעגל הארצי (נציגים לכנסת). ניתן להגדיר זאת גם על פי מספר המשתתפים: מעגל המאות, מעגל האלפים ומעגל המיליונים.

סוף סוף מצאנו יתרון פורמאלי שהמדינה נותנת לתושבי המגזר הכפרי: רק אנחנו יכולים להשתתף בשלוש רמות בחירה! (העירוניים המסכנים נאלצים להסתפק בשתיים). עם זאת, יש לציין שבבחירות שהתקיימו במועצה לפני כחודש, רובנו לא נדרשנו לממש זכות הבחירה. כשיש רק מתמודד אחד או רשימת מתמודדים אחת, לא מקיימים בחירות - אין על מי או על מה להצביע. בשמונה מתוך אחד עשר היישובים שלנו לא היתה התמודדות, ולכן לא הוצבו בהם קלפיות.

כל אחד יכול לפרש על פי הבנתו את הסיבה למיעוט ההתמודדויות. ברור שזה אינו מצב מקרי. הוא נובע מהתרבות הארגונית שלנו, שיתכן שתשתנה במהלך השנים הבאות. עם זאת, ניתן בהחלט לומר שהעניין שמגלה הציבור בהתנהלות ובקבלת ההחלטות ברמה המועצתית מתגבר בשנים האחרונות.

בסקר שביעות רצון שבוצע באזור, שממצאיו יפורסמו בהרחבה בעתיד, נבחנו צדדים שונים של הקשר בין התושבים ליישובים ולמועצה. הסקר מעלה שהמועצה נתפסת כגורם רלוונטי, שעוסק בנושאים משמעותיים לתושבים. במקביל מסתבר שתחושות החיבור וגאווה היחידה גבוהות - הן כלפי היישובים והן כלפי המועצה.

הגדרת הזהות שלנו במסגרת המדינה ובמסגרת היישוב היא ברורה. כשאנו מסתובבים בעולם, אנו מציגים את עצמנו כאזרחי ישראל. בארץ, אנו מגדירים את עצמנו כחברי/תושבי היישוב בו אנו גרים (שני הפרטים האלה אפילו מופיעים בתעודת הזהות שלנו). כמה מאיתנו מציגים את עצמם "אני משער הנגב"? האם המועצה מהווה גם היא חלק מהגדרת הזהות שלנו? נדמה שאנו בתהליך כזה, בו ההשתייכות למועצה הופכת יותר ויותר מהותית עבורנו.

לסיום, נחזור אל הקלפיות. את מי בחרנו לוועדים המקומיים ולמועצה אנחנו כבר יודעים. עכשיו נותר להמתין לבחירות במעגל הארצי, "מעגל המיליונים", על מנת שנוכל להשלים את הפאזל הדמוקראטי שלנו.

בחירות נעימות (וטובות).

עודד פלוט, מנכ"ל המועצה